

Sygn. akt I C 75/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Łomży Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : Andrzej Kordowski

Protokolant : Iwona Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2015 r. w Łomży

sprawy z powództwa A. M. reprezentowanego przez opiekuna prawnego H. M.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zapłatę, rentę i ustalenie

I. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz A. M. reprezentowanego przez opiekuna prawnego H. M. tytułem zadośćuczynienia kwotę 200.000 / dwieście tysięcy/ złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13.06.2012r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz A. M. reprezentowanego przez opiekuna prawnego H. M. kwotę 21.838,74 zł. /dwadzieścia jeden tysięcy osiemset trzydzieści osiem złotych 74/100 groszy/ tytułem skapitalizowanej renty za okres od dnia 19.04.2013r. do dnia wyrokowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 października 2015r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz A. M. reprezentowanego przez opiekuna prawnego H. M. tytułem renty kwotę 753,06 zł. / siedemset pięćdziesiąt trzy złote 06/100 groszy/ płatną do 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia płatności , poczynając od 10 listopada 2015r.

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

V. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łomży od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwotę 13.581,43 złotych i od powoda A. M. reprezentowanego przez opiekuna prawnego H. M., z zasądzonych roszczenia kwotę 40.744,27 zł. tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu i wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa;

VI. zasądza od powoda A. M. reprezentowanego przez opiekuna prawnego H. M. na rzecz pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwotę 5.400 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 75/12

UZASADNIENIE

Opiekun prawny ubezwłasnowolnionego całkowicie A. M., H. M., w pozwie skierowanym przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. wniosła o zasądzenie kwoty 800.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznana krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Wniosła również o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualną dalszą szkodę mogącą się ujawnić w przyszłości u A. M. w związku z wypadkiem z dnia 8 sierpnia 2011r.

W uzasadnieniu pozwu podała, że A. M. w wyniku wypadku samochodowego doznał rozległego urazu czaszkowo-mózgowego ze stłuczeniem pnia mózgu. Liczne ogniska krwotoczne w pniu mózgu, złamanie kości podstawy czaszki, łuski kości skroniowej prawej i kości ciemieniowej, stan po przebytej prawostronnej trepanacji czaszki, liczne złamania innych części ciała oraz zakażenie dróg oddechowych spowodowały ciężki stan zdrowia. Stan A. M. spowodował, iż koniecznym było jego całkowite ubezwłasnowolnienie.

Pismem procesowym z dnia 16 kwietnia 2013r. strona powodowa rozszerzyła powództwo i wniosła ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- miesięcznej renty w wysokości 1550,85 zł tytułem zwiększonych potrzeb, płatnej do 5-go każdego miesiąca, począwszy od 1 maja 2013r.;
- miesięcznej renty w wysokości 1787,67 zł. tytułem utraty zdolności zarobkowych, płatnej do 5-go każdego miesiąca, począwszy od 1 maja 2013r.;
- kwoty 25.613,97 zł. tytułem wydatków na zwiększone potrzeby za okres od 1 stycznia 2012r do 30 kwietnia 2013r.
- kwoty 38.400 zł. z tytułu renty wobec utraty zdolności zarobkowych za okres od 1 stycznia 2012r. do dnia 30 kwietnia 2013r.

W uzasadnieniu rozszerzonego powództwa wskazała, że żądanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb jest koniecznością ponoszenia kosztów utrzymania pobytu powoda w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym, zakup pieluch, odwiedzin rodziców. Od dnia wypadku powód jest osobą niezdolną do pracy, wcześniej prowadził gospodarstwo rolne o pow. 10 ha, prowadząc hodowlę trzody chlewnej osiągając dochód ok 2.400 zł. Wobec faktu, że otrzymuje obecnie rentę w wysokości 650 zł., zasadnym jest zasądzenie kwoty 1768,67 zł. Na kwotę 25.613,97 zł składają się koszty od dnia 1 stycznia 2012r. do 30 kwietnia 2013r. tj. koszty pobytu w zakładzie opiekuńczo wychowawczym, koszt zakupu pieluch, odwiedzin, natomiast na kwotę 38.400 zł. składa się skapitalizowana renta za w/w okres / 16 miesięcy razy 2.400 zł./.

Postanowieniami Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem z dnia 19 lutego 2013r. / w sprawie VIII RNs 23/13 / i z dnia 28 kwietnia 2015r. / III RNs 60/15/ sąd ten zezwolił opiekunowi prawnemu o wystąpienie w jego imieniu z powództwem o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie z tytułu wypadku komunikacyjnego z dnia 8 sierpnia 2011r. przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

Pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. wniósł o oddalenie powództwa. Nie kwestionował legitymacji biernej, podniósł, że za skutki wynikające z przedmiotowego wypadku A. M. ponosi winę w całości ewentualnie wniósł o ustalenie 99% przyczynienia się powoda do powstania szkody.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 8 sierpnia 2011r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowanym został powód A. M..

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem S. C. został uznany m.in. za to, że kierując samochodem osobowym marki S. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości nie dostosował prędkości do warunków drogowych, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał do przydrożnego rowu po czym samochód przewrócił się na dach i z powrotem na koła, nieumyślnie powodując obrażenia u A. M. w postaci złamania kości podstawy i sklepienia czaszki, wielogniskowego stłuczenia (...) z ogniskiem krwotocznym w pniu mózgu, stłuczenia klatki piersiowej z mnogimi złamaniami żeber i stłuczeniem płuc, złamania prawego obojczyka, złamania miednicy stanowiących chorobę realnie zagrażającą życiu.

A. M. w chwili wypadku znajdował się na przednim siedzeniu pasażera, nie był zapięty pasami bezpieczeństwa. Wcześniej spożywał alkohol razem z kierowcą i wiedział, że kierowca jest nietrzeźwy.

Pojazd nie miał wykupionej polisy OC.

W wyniku wypadku samochód wypadł z trasy, dachował i powód został z niego wyrzucony. Z miejsca wypadku przewiezony został do Szpitala w W. Mazowieckiem, skąd po diagnostyce i zabiegu trepanacji czaszki został przewiezony do (...) Szpitala (...) w B., gdzie rozpoznano mnogie złamania kości podstawy i sklepienia czaszki, złamania wyrostków kolczystych kręgów C 6, Th 8 Th 9, złamanie prawego obojczyka, złamanie miednicy po stronie prawej, złamania żeber, odmę opłucnową prawostronną, stłuczenie płuca prawego, rany barku i przedramienia. W początkowym okresie monitorowano jego parametry życiowe prowadząc terapię. Po 9 dnia w stanie nieprzytomności i niewydolności krążeniowo-oddechowej został przekazany do Oddziału Intensywnej Terapii (...), gdzie wykonano tracheotomię, prowadzono antybiotykoterapię zakażenia dróg oddechowych, leczenie zakrzepicy żyły udowej. Po 23 dniach przeniesiony został do Oddziału Neurologii w Ł., gdzie wykonano gastroskopię. Z powodu narastającej niewydolności oddechowej i objawów wstrząsu septycznego po 16 dniach pacjenta przekazano do (...), po okresie 3 tygodni przekazano do Oddziału Zakaźnego, gdzie był leczony z powodu sepsy bakteryjno-grzybiczej i odleżyn. Po 6 dniach z powodu niedrożności gastrostomii przekazany został do oddziału chirurgicznego, skąd po zlikwidowaniu gastrostomii powrócił do oddziału zakaźnego. Po kolejnych 4 tygodniach w dniu 16 listopada 2011r. przeniesiony został do Zakładu (...) w D., gdzie przebywał ponad 1,5 roku z miesięczną przerwą na leczenie zakażenia powłok brzusznych, które prowadzono w I Klinice (...) w B. i Oddziale Chirurgicznym w W. Mazowieckiem. Do domu wypisany został w dniu 31 lipca 2013r. z rozpoznaniem sumarycznym : stan po rozległym urazie czaszkowo- mózgowym z uszkodzeniem pnia mózgu, stan po trepanacji czaszki, śpiączka czuwająca, stan po złamaniu kości miednicy po stronie prawej, stan po złamaniu obojczyka prawego, niedowład spastyczny czterokończyniowy bardziej nasilony po stronie lewej, ośrodkowy niedowład nerwu twarzonego po stronie prawej, raby ropiejące powłok brzusznych, tracheostomia, odleżyny, zapalenie płuc , głuchota obustronna.

W wyniku leczenia uzyskano wygojenie powłok brzusznych, odleżyn oraz znaczącą poprawę stanu psychicznego i sprawności ruchowej.

Obecnie powód przebywa w domu, stałą opiekę nad nim sprawują rodzice. Wymaga stałej opieki osób trzecich oraz zabiegów rehabilitacyjnych do końca życia.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 22 grudnia 2011r. powoda ubezwłasnowolniono całkowicie.

Przed wypadkiem A. M. prowadził gospodarstwo rolne o pow. 9,909 ha fizycznie o łącznej powierzchni ha przeliczeniowej 5,9464 ha. Powierzchnia użytków rolniczych przeznaczonych do dopłat wynosi 9,63 ha. W gospodarstwie uprawia się zboża, w latach 2011-2014 sprzedano trzodę w ilości 671 sztuk. Obecnie gospodarstwo prowadzą rodzice powoda. Średni dochód z produkcji trzody wynosi 746,14 zł miesięcznie, a wartość nakładu pracy powoda w gospodarstwie wynosił 795,97 zł. miesięcznie.

Powód otrzymuje obecnie rentę w wysokości 629,18 zł. miesięcznie.

Sprawca wypadku otrzymał zawiadomienie w trybie art. 84 kpc o toczącym się procesie i nie przystąpił do niego w charakterze interwenienta ubocznego /k-59/.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie : dokumentacji znajdującej się w aktach spraw II K 390/11 SR w Wysokiem Mazowieckiem, VIII RNs 23/13, III RNs 60/15 SR w Wysokiem Mazowieckiem, I Ns 87/11 SR w Łomży, dokumentacji lekarskich / k 142-158, zaświadczenia o wysokości renty/ k-162,/ zaświadczeń / k-159, 160/, informacji z US w W. Mazowieckiem / k-187/ zeznań świadka A. Ś. / k- 205 prot. elek. 00:05:05- 00:16:57/, opinii Zakładu Medycyny Sądowej (...) w B. / k-217-253, k-282-286/, opinii biegłego z zakresu rolnictwa A. N. / k-357-373/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Roszczenie w zakresie zasądzenia zadośćuczynienia, skapitalizowanej renty oraz co miesięcznej renty na rzecz A. M. co do zasady zasługuje na uwzględnienie. W pozostałym zakresie powództwo podlega oddaleniu.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawał fakt zaistnienia w dniu 8 sierpnia 2011 r. wypadku, w którym poszkodowanym został powód. W świetle dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie niewątpliwa jest odpowiedzialność pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W., jako ubezpieczyciela, za następstwa powyższego wypadku. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, podnosząc jedynie, że powód jest całkowicie winnym powstania szkody ewentualnie należy przyjąć jego 99% przyczynienie się do szkody.

Co do roszczenia o zapłatę 800.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Stosownie do dyspozycji art. 445 § 1 k.c. w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Wypracowane przez judykaturę rozumienie pojęcia krzywda użytego w powyższym przepisie oznacza szkodę niemajątkową, ujmowaną jako wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych (ból i inne dolegliwości), jak i psychicznych (negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia). Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, zarówno już doznanych, jak i tych, które wystąpią w przyszłości. Tym samym ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy: stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wyłączając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego i postawa sprawcy, przy czym określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, jednakże przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron.

Podkreślić należy, że zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107).

W niniejszej sprawie niewątpliwie strona powodowa wykazała, że uszkodzenia ciała, jakich doznał poszkodowany w wyniku wypadku miały swoje ujemne następstwa, tak w sferze cierpień fizycznych, jak i psychicznych.

Zakres doznanych obrażeń spowodował zaburzenia funkcjonowania w sferze społecznej powoda, wyłączenie jego z kontaktów towarzyskich i ograniczenie do minimum życia rodzinnego. Nie ma żadnych możliwości realizacji aspiracji zawodowych, jest kaleką skazanym na wózek inwalidzki, wymagającym opieki osób trzecich. Z opinii zespołu biegłych (...) w B. : specjalisty medycyny sądowej i neurologa, ortopedy traumatologa i specjalisty z zakresu chirurgii wynika zakres obrażeń jakich doznał powód, przebieg leczenia oraz skutki na przyszłość, które zostały opisane w stanie faktycznym uzasadnienia. Powstały długotrwały uszczerbek na zdrowiu oceniony przez biegłych na 138%, biorąc pod uwagę poszczególne obrażenia, a w ogólnym rozrachunku 100 %, wskazuje na konieczność ustalenia, we właściwej proporcji, kwoty należnego zadośćuczynienia.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, że kwotą adekwatną do cierpień fizycznych i psychicznych powoda A. M. będzie kwota 400.000 zł zadośćuczynienia. Przy uwzględnieniu 50% przyczynienia się powoda do powstałej szkody / o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia/ sąd zasądził z tego tytułu kwotę 200.000 zł.

W ocenie Sądu żądana przez powoda kwota 800.000 zł jest wygórowana. Wysokość zadośćuczynienia winna być utrzymana w rozsądnych granicach i przyjęta przez Sąd kwota w realiach przedmiotowej sprawy odpowiada temu warunkowi. Suma ta przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość, biorąc pod uwagę aktualne stosunki majątkowe społeczeństwa, jak też sytuację materialną powoda, a jednocześnie nie jest nadmierna w stosunku do rozmiarów doznanej krzywdy.

Sąd przyjął, że powód przyczynił się swoim zachowaniem do powstania szkody. Zgodnie z treścią art. 362 kc „jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, to obowiązek jej naprawienia ulega stosownemu zmniejszeniu lub zwiększeniu, stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie przyjmuje się, że poszkodowany przyczynia się do powstania szkody, wtedy gdy jego zachowanie się pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. W przedmiotowej sprawie niewątpliwie doszło do sytuacji, w której powód A. M. przyczynił się do powstania szkody. Okolicznościami tymi są spożywanie alkoholu z kierowcą przed wypadkiem i wiedza o tym, że kierujący pojazdem jest pijany oraz nie zapięcie pasów bezpieczeństwa. Obie te okoliczności są bezsporne i wynikają przede wszystkim z dokumentacji zebranej w aktach postępowania karnego w sprawie II K 390/11 Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem oraz z treści opinii biegłych, którą dopuszczono w przedmiotowym postępowaniu. Powód A. M. pił alkohol m.in. z S. C. na spotkaniu grillowym, po północy udali się samochodem na dyskotekę, gdzie również razem pili piwo, a następnie po około 3 godzinach postanowili razem wrócić do domu. Powód miał zatem świadomość tego, że jedzie z osobą, która spożywała alkohol i nie powinien wsiadać do samochodu.

Fakt braku zapiętych pasów bezpieczeństwa, w świetle zebranych dowodów również jest bezsporny. Z opinii biegłych lekarzy oraz biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej J. C. wynika jednoznacznie, że w przypadku, gdyby powód podróżował w zapiętym pasie bezpieczeństwa, to nie wypadłby z pojazdu podczas dachowania. Wskazali również na prawdopodobny zakres obrażeń powoda, gdyby pasy były w rzeczywistości zapięte/ k-285/.

Okoliczności te wskazują, że powód A. M. w 50 % przyczynił się do powstania szkody.

Sąd Okręgowy zasądził odsetki od kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia od dnia 13 czerwca 2012r. tj. od następnego dnia od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu / k-33/. Sprawą przysługujących odsetek w przypadku zadośćuczynienia zajmował się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2011r. Stanął na stanowisku, że zadośćuczynienie przysługuje z odsetkami od dnia opóźnienia tj. od dnia wezwania do zapłaty / art. 445 i 481§1kc/. Podobnie Sąd Najwyższy w sprawach /II CKN 725/98, I CKN 18/99 I CK131/03, I CK 83/04/. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel poprzez wezwanie go do wykonania zobowiązania.

Strona pozwana nie kwestionowała, że po zdarzeniu otrzymała wiadomość o zdarzeniu i przeprowadzała likwidację szkody / przyznanie tej okoliczności odpowiedź na pozew k – 34-40/. Stąd też nie zachodzi zastosowania regulacji, o której jest mowa w art. 817 kc.

Co do żądania zasądzenia na rzecz powoda renty z tytułu zwiększonych potrzeb oraz utraty zdolności zarobkowych.

Powództwo w tej części zasługuje na częściowe uwzględnienie. Strona powodowa żądała:

- miesięcznej renty w wysokości 1550,85 zł tytułem zwiększonych potrzeb, płatnej do 5-go każdego miesiąca, począwszy od 1 maja 2013r.;
- miesięcznej renty w wysokości 1787,67 zł. tytułem utraty zdolności zarobkowych, płatnej do 5-go każdego miesiąca, począwszy od 1 maja 2013r.;
- kwoty 25.613,97 zł. tytułem wydatków na zwiększone potrzeby za okres od 1 stycznia 2012r do 30 kwietnia 2013r.

- kwoty 38.400 zł. z tytułu renty wobec utraty zdolności zarobkowych za okres od 1 stycznia 2012r. do dnia 30 kwietnia 2013r.

Powód wskazał, że żądanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb jest koniecznością ponoszenia kosztów utrzymania pobytu powoda w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym, zakup pieluch, odwiedzin rodziców. Od dnia wypadku powód jest osobą niezdolną do pracy, wcześniej prowadził gospodarstwo rolne o pow. 10 ha, prowadząc hodowlę trzody chlewnej osiągając dochód ok 2.400 zł. Wobec faktu, że otrzymuje obecnie rentę w wysokości 650 zł., zasadnym jest zasądzenie kwoty 1768,67 zł. Na kwotę 25.613,97 zł składają się koszty od dnia 1 stycznia 2012r. do 30 kwietnia 2013r. tj. koszty pobytu w zakładzie opiekuńczo wychowawczym, koszt zakupu pieluch, odwiedzin, natomiast na kwotę 38.400 zł. składa się skapitalizowana renta za w/w okres / 16 miesięcy razy 2.400 zł./.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego rolnika na okoliczność ustalenia wartości nakładu pracy powoda oraz dochodu netto z gospodarstwa, w którym pracował powód. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony, zarówno co do ustaleń poczynionych przez biegłego, jak i wskazanych przez niego wyliczeń. Z opinii tej wynika, że wartość pracy powoda w gospodarstwie rolnym miesięcznie ustalona została na kwotę 795,97 zł. , natomiast dochód netto w wysokości 746,14 zł.

Powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, natomiast nie wykazał, środkami dowodowymi, aby dochód gospodarstwa prowadzonego przez powoda przed wypadkiem oscylował wokół kwoty 2.400 zł.

Zgodnie z treścią art. 444§2kc „Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki na przyszłość, może żądać on od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty”. W przedmiotowym stanie faktycznym bezspornym jest całkowita utrata przez A. M. zdolności do pracy zarobkowej, stąd też żądanie zasądzenia renty znajduje podstawę prawną. Wysokość miesięcznej renty z tytułu utraty zdolności zarobkowych oraz zwiększonych potrzeb ustalona została na kwotę 1.506,12 zł. miesięcznie / zgodnie z opinią biegłego 746,14 +795,97/ i przy przyjęciu 50% przyczynienia się powoda do powstania szkody daje to kwotę 753,06 zł. w stosunku miesięcznym.

Sąd równocześnie zasądził skapitalizowaną rentę w wysokości 21.838,74 złote za okres od dnia 19 kwietnia 2013r. / od daty doręczenia pozwanemu rozszerzonego powództwa/ do dnia wyrokowania. Okres ten obejmuje zatem 29 miesięcy / 753,06 razy 29 = 21.838,74 zł./

Sąd oddalił powództwo o zasądzenie renty w pozostałym zakresie z uwagi na brak przedstawienia przez stronę wiarygodnych dowodów w tym zakresie, oparcie swoich ustaleń na niekwestionowanej opinii biegłego z zakresu rolnictwa. Sąd również uznał, że brak jest podstaw do skapitalizowania renty od dnia 1 stycznia 2012r. do daty doręczenia odpisu rozszerzonego powództwa. Strona pozwana nie posiadała jakiegokolwiek wiedzy o utracie przez powoda zdolności zarobkowych, o których mowa w art. 444§2kc.

Na uwzględnienie nie zasługiwało również żądanie powoda o ustalenie na przyszłość odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku z dnia 8 sierpnia 2011r. Jak wynika z opinii biegłych stan zdrowia powoda poprawia się. Wymaga jedynie zabiegów rehabilitacyjnych. W przypadku zwiększenia się potrzeb powoda zawsze będzie możliwość wystąpienia w przyszłości powództwa o podwyższenie renty. W związku z tym, jeżeli poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zasądzenie, nie można stwierdzić istnienia interesu prawnego / w rozumieniu art. 189 kpc/ w żądaniu ustalenia odpowiedzialności na przyszłość / Uchwała SN z 24 lutego 2009r. III CZP 2/2009 , wyrok SA w Białymstoku I ACa 192/2008/.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc, uznając, że strona powodowa wygrała sprawę w 25% , a pozwany w 75%. W związku z tym powód ponosi koszty w 75%. Wartość przedmiotu sporu ustalono na kwotę 903.868 zł. Obejmuje ona 800.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 64.013,97 zł tytułem skapitalizowanej renty za utratę zdolności zarobkowych i tytułem zwiększonych potrzeb /25.613,97+38.400 / oraz z tytułu żądanych rent / 1.550,85 + (...),67

^x 12/ W skład kosztów sądowych wchodzi zatem opłata od pozwu w wysokości 45.194 zł, oraz koszty opinii biegłych

w łącznej kwocie 9.131,70 zł. Łącznie wysokość kosztów sądowych wynosi 54.325, 70 zł. Strona powodowa była zwolniona od kosztów, w związku z tym zobowiązana jest do pokrycia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łomży, z zasądzonych roszczenia w kwocie 40.747,27 zł. / 75% z kwoty 54.325,70/ natomiast strona pozwana w wysokości 13.581,43 zł.

Strona powodowa, z uwagi na wynik procesu zobowiązana jest do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 5.400 zł. tytułem kosztów zastępstwa prawnego. / 75% od kwoty 7.200 zł./

W związku z powyższym na podstawie art. 444§2kc, 445§1kc, 817 kc, 481kc, 189kpc i art. 100kpc orzeczono, jak w sentencji.